

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7So/2/2017
Identifikačné číslo spisu: 5016200594
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5016200594.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a z členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci navrhovateľa: V. W. C., nar. XX.XX.XXXX, r.č. XXXXXX/XXX, bytom XXX XX D., T. XXXX/XXA, proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, o starobný dôchodok, v konaní o opravnom prostriedku podanom navrhovateľom proti rozhodnutiu odporkyne č. XXX XXX XXXX X-II. zo dňa 11.05.2016, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 24Sa/7/2016-28 z 17. októbra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 24Sa/7/2016-28 z 17. októbra 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 24Sa/7/2016-28 z 17. októbra 2016 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie odporkyne Sociálnej poisťovne, ústredie Bratislava, č. XXX XXX XXXX X-II. zo dňa 11.05.2016 podľa ust. 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. s použitím ust. § 250l ods. 2 O.s.p. a ust. § 250q ods. 2 O.s.p. a vec vrátil žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X-II. zo dňa 11.05.2016 odporkyňa Sociálna poisťovňa, ústredie Bratislava, podľa ust. § 112 ods. 4 a 6 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení zastavila navrhovateľovi od 2. júna 2016 výplatu jeho starobného dôchodku.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa okrem iného uviedla, že rozhodnutím Krajského súdu v Žiline č.k. 24Sd/296/2014-64 z 20. januára 2015 bolo zrušené rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X z 13. augusta 2014 v spojení so zmenovými rozhodnutiami č. XXX XXX XXXX X z 10. októbra 2014 a z 2. decembra 2014 a vec bola Sociálnej poisťovni vrátená na ďalšie konanie. Krajský súd zaviazal Sociálnu poisťovňu žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok postúpiť na rozhodnutie príslušnému orgánu v súlade s § 142 ods. 4 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení, t.j. Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia. Podľa právneho názoru krajského súdu rozhodnúť o nároku navrhovateľa na starobný dôchodok podľa zákona č. 100/1988 Zb. v spojení s § 259 ods. 1 a § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. je daná právomoc príslušného Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia. Vzhľadom na uvedené skutkové a právne dôvody odporkyňa nemala o nároku navrhovateľa na starobný dôchodok rozhodnúť a preto bolo potrebné ďalšiu výplatu starobného dôchodku navrhovateľa zastaviť, s poukazom na ust. § 112 ods. 4 a 6 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení.

Ďalej krajský súd zistil, že rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X-I. zo dňa 11.05.2016 odporkyňa podľa § 112 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov zrušila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie, č. XXX XXX XXXX X zo dňa 4. decembra 2014, rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 10.06.2015 a rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 3. decembra 2015 o zvýšení starobného dôchodku navrhovateľa, považujúc ich sociálnou poisťovňou za nadbytočné.

Z obsahu administratívneho spisu mal krajský súd preukázané, že navrhovateľovi bol od 01.01.1999 priznaný výsluhový dôchodok podľa § 26 zákona č. 114/1998 Z.z. o sociálnom zabezpečení vojakov, ktorý sa od 01.07.2002 nadobudnutím účinnosti zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov podľa § 125 ods. 11 naďalej považuje a vypláca ako výsluhový dôchodok. Podľa potvrdenia Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia zo dňa 25.01.2013, pre nárok na výšku tohto dôchodku bola navrhovateľovi zhodnotená doba výkonu ZVS od 22.07.1957 do 21.07.1959 v I. kategórii funkcií, ďalšia služba vo vojenskej škole od 22.07.1959 do 14.07.1963 v I. kategórii funkcií, doba služby dôstojníka z povolania od 15.07.1963 do 31.12.1964, od 25.08.1965 do 10.08.1972 a od 28.12.1992 do 31.12.1998 v I. kategórii funkcií a doba služby dôstojníka z povolania od 01.01.1965 do 24.08.1965 a od 11.08.1972 do 27.12.1992 v II. kategórii funkcií. Zhodnotenie doby poistenia v I. kategórii funkcií odôvodňuje skorší odchod poistenca do dôchodku. Z rozhodnutia Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia Bratislava č. VUSZ-65313008305008/2016 zo dňa 27.05.2016 vyplýva, že pre výsluhový dôchodok bola navrhovateľovi zhodnotená doba 41 skončených rokov služobného pomeru.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 259 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o sociálnom poistení alebo zákon č. 461/2003 Z. z.), v spojení s § 26 ods. 1, § 103 zákona č. 114/1998 Z.z. o sociálnom zabezpečení vojakov v znení neskorších predpisov, s § 125 ods. 11 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sociálnom zabezpečení policajtov“) a v intenciách ustanovení § 175 zákona č. 100/1988 Zb. v spojení s § 132 ods. 1 písm. b/, s § 142 ods. 4, s § 94 ods. 1, 2 uvedeného zákona, ktorú právnu úpravu citoval, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov v spojení s § 492 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len S.s.p.). Z vykonaného prieskumu krajský súd dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné. Krajský súd konštatoval, že dňom 1. mája 1998 nadobudol účinnosť zákon č. 114/1998 Z.z. o sociálnom zabezpečení vojakov. Z citovaného ustanovenia § 103 zákona č. 114/1998 Z.z. vyplýva, že od nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa na sociálne zabezpečenie vojakov nepoužijú: (1. zákon č. 32/1957 Zb. o nemocenskej starostlivosti v ozbrojených silách v znení neskorších predpisov, 2. § 130 až 145 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, 3. § 157 až 174 vyhlášky Federálneho ministerstva práce a sociálnych vecí č. 149/1988 Zb., ktorou sa vykonáva Zákon o sociálnom zabezpečení v znení

neskorších predpisov), tam uvedené ustanovenia zákona č. 100/1988 Zb. od 1. mája 1998, počnúc ktorým mohol vojakom najskôr vzniknúť nárok na výsluhový dôchodok podľa zákona č. 114/1998 Z.z..

Podľa názoru krajského súdu aplikácia ust. § 132 a nasl. zákona č. 100/1988 Zb. nie je vylúčená pri nárokoch na starobný dôchodok, ktoré do 1. mája 1998 už vznikli, ale iba za predpokladu, že vojak splnil všetky podmienky pre priznanie starobného dôchodku do dňa predchádzajúceho dňu 1. mája 1998. Uvedeným dňom zanikla právomoc Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia rozhodnúť o priznaní starobného dôchodku (§ 142 ods. 4 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb. v spojení s § 103 bod. 2. zákona č. 114/1998 Z.z.), o žiadosti o starobný dôchodok je preto príslušná rozhodnúť odporkyňa.

Krajský súd dospel k záveru, že navrhovateľ splnil podmienky nároku na starobný dôchodok podľa piatej časti zákona č. 100/1988 Zb., t.j. podľa § 132 ods. 1 písm. b/ zákona č. 100/1988 Zb. vo výške podľa § 133 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. už ku dňu 17.03.1997 a tento nárok mu zostal zachovaný podľa § 175 zákona č. 100/1988 Zb. v spojení s § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z.. Na tejto skutočnosti nič nemení okolnosť, že žiadosťou zo dňa 07.02.2013 (v poradí prvou) požiadal o priznanie starobného dôchodku a jeho výplatu až od 01.06.2005.

Krajský súd ďalej konštatoval, že navrhovateľovi vznikol nárok na starobný dôchodok podľa § 132 Zákona o sociálnom zabezpečení dňom 17.03.1997, nevznikol mu však k tomuto dňu nárok na výplatu starobného dôchodku, lebo odo dňa vzniku nároku bol naďalej nepretržite zamestnaný až do 31.12.1998. Uviedol, že navrhovateľ po priznaní výsluhového dôchodku nebol naďalej nepretržite zamestnaný k 31. decembru 2003, lebo podľa evidenčného listu dôchodkového zabezpečenia Vojenský útvar XXXX D. potvrdil dobu zamestnania navrhovateľovi až od 11.01.1999 do 31.12.2002. Vzhľadom na to sa na neho nevzťahuje ust. § 261 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení a starobný dôchodok mu nemožno priznať podľa tohto zákona.

Podľa názoru krajského súdu v danom prípade vychádzajúc zo skutkových a právnych skutočností záver Krajského súdu v Žiline, vyjadrený v rozsudku sp. zn. 24Sd/296/2014-64 zo dňa 20.01.2015, o ktorý odporkyňa oprela napadnuté rozhodnutie zo dňa 11.05.2016 o zastavení výplaty starobného dôchodku navrhovateľa podľa § 112 ods. 4 a 6 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení od 2. júna 2016, nie je správny. Krajský súd sa preto stotožnil aj s názorom Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia v rozhodnutí zo dňa 27.05.2016 o zastavení konania, pretože VÚSZ nie je príslušným orgánom na konanie o starobnom dôchodku navrhovateľa.

Krajský súd napadnuté rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X-II. zo dňa 11.05.2016 nemohol považovať za zákonné, a preto ho podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. s použitím ust. § 250l ods. 2 O.s.p. a ust. § 250q ods. 2 O.s.p. zrušil a vec vrátil správnomu orgánu na ďalšie konanie. Uviedol, že v ďalšom konaní bude úlohou odporkyne znovu rozhodnúť o žiadosti navrhovateľa zo dňa 07.08.2013 o priznanie starobného dôchodku od 01.06.2005, keďže právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 24Sd/292/2013-37 zo dňa 18.02.2014 bolo zrušené rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 04.11.2013, ktorým odporkyňa podľa § 26a zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 721/2004 Z.z. zamietla žiadosť navrhovateľa zo 07.08.2013 o priznanie starobného dôchodku od 01.06.2005 a vec bola vrátená odporkyňi na ďalšie konanie. Odporkyňa o tejto žiadosti navrhovateľa o starobný dôchodok už žiadnym spôsobom nekonala ani nerozhodla, keď následne konala už len o žiadosti navrhovateľa z 28.05.2014. V ďalšom konaní bude preto úlohou odporkyne rozhodnúť o nároku navrhovateľa na starobný dôchodok znova, pričom je viazaná právnym názorom súdu (§ 250r O.s.p.). Odporkyňa rozhodne o nároku na starobný dôchodok navrhovateľa po zhodnotení všetkých dôb poistenia tak v osobitnom ako aj všeobecnom poistnom systéme, pričom sumu starobného dôchodku môže krátiť v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach č. 128 (č. 416/1991 Zb.).

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 250l ods. 2 O.s.p.. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, pretože si ich náhradu neuplatnil a žiadne

trovy v súvislosti s týmto konaním mu vznikli.

2.

Odvolaie žalovaného správneho orgánu

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala v zákonnej lehote odvolanie odporkyňa. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 24Sa/7/2016-28 z 17. októbra 2016 zmenil a napadnuté rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X-II. zo dňa 11.05.2016, ako vecne správne potvrdil.

V dôvodoch odvolania odporkyňa nesúhlasila s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom rozsudku. Uviedla, že napadnutým rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X-II zo dňa 11. mája 2016 bola navrhovateľovi podľa § 112 ods. 4 a 6 zákona č. 461/2003 Z.z. od 2. júna 2016 zastavená výplata starobného dôchodku. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 24Sd/296/2014 - 64 zo dňa 20. januára 2015, právoplatným dňa 5. apríla 2016, bolo zrušené rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 13. augusta 2014 v spojení so zmenovými rozhodnutiami č. XXX XXX XXXX X zo dňa 10. októbra 2014 a z 2. decembra 2014 o priznaní starobného dôchodku a vec bola odporkyňi vrátená na ďalšie konanie. V dôvodoch uvedeného rozhodnutia krajský súd zaviazal odporkyňu žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok postúpiť na rozhodnutie príslušnému orgánu v súlade s § 142 ods. 4 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb., t. j. Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia. Podľa právneho názoru krajského súdu rozhodnúť o nároku navrhovateľa na starobný dôchodok podľa zákona č. 100/1988 Zb. v spojení s § 259 ods. 1 a § 274 zákona č. 461/2003 Z.z. je daná právomoc príslušného Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia.

Odporkyňa zdôraznila, že postupovala v súlade s právnym názorom krajského súdu a dňa 14. apríla 2015 postúpila žiadosť navrhovateľa zo dňa 28. mája 2014 o priznanie starobného dôchodku Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia.

Poukázala na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil právny názor v (rozsudky 9So/103/2011 z 26. septembra 2012, 9So/129/2010 z 24. novembra 2011, 9So/93/2014 z 30. septembra 2015, 1So/62/2014 z 29. apríla 2015, 9So/38/2014 z 27. mája 2015) že, ak nárok na starobný dôchodok vznikol podľa piatej časti zákona č. 100/1988 Zb. pred nadobudnutím účinnosti osobitného právneho predpisu, priznať starobný dôchodok nie je príslušná sociálna poisťovňa, ale orgán uvedený v § 142 ods. 4 zákona č. 100/1988 Zb. v znení zákona č. 306/1991 Zb.. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval aj to, že príslušnosť rozhodnúť o nároku na starobný dôchodok upravená v § 142 zákona č. 100/1988 Zb. nie je dotknutá ani právnou úpravou uvedenou v § 143a zákona č. 328/2002 Z.z. v znení zákona č. 447/2002 Z.z..

Ďalej odporkyňa zdôraznila, že vzhľadom na uvedené skutkové a právne dôvody nemala o nároku navrhovateľa na starobný dôchodok rozhodnúť, a preto bolo potrebné ďalšiu výplatu starobného dôchodku navrhovateľa zastaviť v súlade s § 112 ods. 4, 6 zákona č. 461/2003 Z.z..

Ďalej uviedla, že nakoľko boli rozhodnutia o priznaní starobného dôchodku zrušené a predmetná žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok zo dňa 28. mája 2014 bola v zmysle rozsudku krajského súdu postúpená Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia, odporkyňa nebola príslušná rozhodnúť o nároku na starobný dôchodok navrhovateľa a nakoľko výplata starobného dôchodku navrhovateľovi pokračovala, napadnutým rozhodnutím bola výplata tohto dôchodku zastavená.

Odporkyňa ďalej dôvodila, že nakoľko odporkyňa nie je príslušná na rozhodnutie o nároku navrhovateľa na starobný dôchodok, nemôže pri rozhodovaní postupovať ani podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128.

Poukázala záverom na to, že o žiadosti navrhovateľa zo dňa 7. augusta 2013 o priznanie starobného dôchodku od 1. júna 2005 konala a rozhodla, a to právoplatným rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X

zo dňa 14. mája 2014, ktorým podľa § 142 ods. 1 písm. a/ a § 26a zákona č. 100/1988 Zb. a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 721/2004 Z.z. zamietla žiadosť navrhovateľa zo dňa 7. augusta 2013 o priznanie starobného dôchodku od 1. júna 2005. Predmetné rozhodnutie, ktorým odporkyňa vykonala rozsudok Krajského súdu v Žiline 24Sd/292/2013-37 z 18.02.2014 navrhovateľ prevzal dňa 19. mája 2014 do vlastných rúk a proti tomuto rozhodnutiu nepodal opravný prostriedok.

3.

Vyjadrenie navrhovateľa k odvolaniu odporkyne

K odvolaniu žalovaného správneho orgánu sa navrhovateľ vyjadril tak, že navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie odporkyne zamietol v plnom rozsahu.

V dôvodoch vyjadrenia navrhovateľ nesúhlasil s odvolacími dôvodmi odporkyne. Súhlasil so skutkovým a právnym záverom krajského súdu vysloveným v napadnutom rozsudku. Tvrdil, že nárok na starobný dôchodok mu nesporne podľa § 132 ods. 1 písm. b/ vznikol 17. marca 1997, teda v dobe platnosti zákona č. 100/1988 Zb. a jeho piatej časti. Poukazom na to, že § 132 ods. 1 písm. b/ tohto zákona nie je definovaná horná hranica dokedy musí byť nárok uplatnený, uviedol, že podmienkou nároku na starobný dôchodok podľa tejto právnej normy v jeho prípade je zamestnanie trvajúce najmenej 20 rokov a dosiahnutie fyzického veku aspoň 57 rokov, čo dňom 17. marca 1997 splnil. Ďalej uviedol, že z dôvodu, že po 17. marci 1997 bol naďalej v služobnom pomere vojaka z povolania, žiadosť o priznanie starobného dôchodku ku dňu 17. marca 1997 nepodal, a preto ani konanie o dôchodku nezačalo a začať mohlo najskôr po ukončení služobného pomeru, t. j. dňa 31. decembra 1998, v ktorej súvislosti poukázal na právnu úpravu ustanovenú v § 98 ods. 1, § 94 ods. 2, § 119 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb.. Ďalej uviedol že, keďže žiadosť nepodal, nebol právny podklad na to, aby konanie o priznanie nároku na dôchodok a jeho výplatu podľa piatej časti zákona o sociálnom zabezpečení začalo, poukazom na právny názor vyslovený najvyšším súdom v rozsudku 9So 57/2014 zo 24. februára 2016 v obdobnom prípade. Tiež uviedol, že aj keď nárok na starobný dôchodok mu vznikol podľa § 132 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení, nevznikol mu nárok na výplatu starobného dôchodku, ak bol profesionálny vojak ďalej v služobnom pomere s tým, že jeho služobný pomer profesionálneho vojaka trval nepretržite do 31. decembra 1998 a v tej dobe žiadosť o priznanie starobného dôchodku nepodal. Mal za to, že Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia by bol na priznanie nároku na dôchodok a jeho výplatu podľa § 132 ods. 1 tohto zákona príslušný len v prípade, ak by bol žiadosť o ukončenie služobného pomeru a žiadosť o priznanie starobného dôchodku podal v dobe od vzniku nároku na dôchodok teda od 17. marca 1997 do 30. apríla 1998, keďže dňom 1. mája 1998 nadobudol účinnosť zákon č. 114/1998 Z.z., a týmto dňom zanikla právomoc VÚSZ rozhodovať o priznaní starobných dôchodkov podľa § 142 zákona č. 100/1988 Zb.. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 103 zákona č. 114/1998 Z.z. uviedol, že §§ 130 až 145 zákona č. 100/1988 Zb. sa na sociálne zabezpečenie vojakov od 1. mája 1998 nepoužijú, teda od doby kedy mu najskôr vznikol nárok na výsluhový dôchodok podľa zákona č. 114/1998 Z.z.. Ďalej poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 18 zákona č. 114/1998 Z.z. uviedol, že starobný dôchodok za dobu odpracovanú v civilnom zamestnaní medzi dávkami uvedenými v tomto ustanovení nie je uvedený, z ktorého dôvodu VÚSZ nie je oprávnený takéto dávky poskytovať. Tiež tvrdil, že aj keď zákon č. 114/1998 Z.z. bol zákonom č. 328/2002 Z.z. zrušený, ustanovenie § 143a doposiaľ vylučuje použiteľnosť ustanovení §§ 130 a 145 zákona č. 100/1988 Zb. na účely sociálneho zabezpečenia vojakov. Nesúhlasil ani s argumentáciou odporkyne vo vzťahu k poukazu na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v uvádzaných rozhodnutiach. Namietal, že v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukazovala odporkyňa v odvolaní išlo o iné prípady, ktoré nie sú vôbec s jeho prípadom obdobné, a preto ani na jeho prípad nemôžu byť aplikované. Jeho prípadu za obdobný považoval prípad, na ktorý poukazuje VÚSZ, a to rozsudok Najvyššieho súdu SR 9So 157/2014, ktorým najvyšší súd rozhodol v prospech profesionálneho vojaka. Tvrdil, že VÚSZ v rozhodnutí zo dňa 27. mája 2016, č. XXXXXXXXXXXXXXX/XXXX svoju príslušnosť na priznanie mu starobného dôchodku s odvolaním sa na platné zákony rozhodne odmieta, pričom poisťovňa svoju príslušnosť na priznanie jeho starobného dôchodku už raz uznala, a to rozhodnutím zo dňa 13. augusta

2014, ktorým mu dôchodok priznala. Vyslovil presvedčenie o tom, že príslušná na priznanie mu starobného dôchodku je naďalej poisťovňa, a preto jej odvolanie považuje za neopodstatnené.

Taktiež súhlasil s názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom rozsudku (zo 17. októbra 2016, č. 24Sa 7/2016), ktorým krajský súd súčasne zaviazal poisťovňu znova rozhodnúť o jeho žiadosti o starobný dôchodok zo 7. augusta 2013 od 1. júna 2015 z dôvodu, že poisťovňa v zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 18. februára 2014, č. 24Sd 292/2013-37 o žiadosti žiadnym spôsobom nekonala a nerozhodla. Navrhovateľ nesúhlasil s argumentáciou odporkyne, že vo veci konala tak, že rozsudok krajského súdu realizovala vydaním nového rozhodnutia dňa 14. mája 2014, č. XXX XXX XXXX X.

Dôvodil, že žiadosť o priznanie starobného dôchodku od 01.06.2005 podal na poisťovňu dňa 7. augusta 2013 potom, ako mu prvú žiadosť z februára 2013 zamietla. Rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 04.011.2013 poisťovňa jeho žiadosť zo 7. augusta 2013 opäť zamietla s odvolaním sa na § 26a ods. 1, 2 zákona č. 100/1988 Zb. s tým, že v civilnom zamestnaní nemá odpracované v zmysle § 26a potrebných 10 rokov, ale len 9 rokov a 103 dní; na základe jeho odvolania Krajský súd v Žiline rozsudkom z 18. februára 2014, č. 24Sd 292/2013-17, rozhodnutie poisťovne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Navrhovateľ namietal správnosť postupu odporkyne, keďže za realizáciu rozsudku krajského súdu považovala vydanie nového rozhodnutia zo dňa 14. mája 2014, č. XXX XXX XXXX X, ktorým mu žiadosť z 7. augusta 2013 napriek rozhodnutiu súdu znova zamietla a opäť s odvolaním sa na § 26a zákona č. 100/1988 Zb.. Dal do pozornosti, že poisťovňa sa odvoláva na paragraf, ktorý v zákone č. 100/1988 Zb. neexistoval a do zákona bol doplnený až zákonom č. 107/1999 s účinnosťou od 1. júla 1999, t. j. v dobe, kedy sa na neho už nevzťahoval zákon č. 100/1988 Zb., spôsobujúce nezákonnosť zamietajúceho rozhodnutia odporkyne z 14. mája 2014.

Navrhovateľ za nezákonný považoval aj ďalší dôvod zamietnutia jeho žiadosti, a to nedostatok príslušnosti v zmysle § 142 ods. 4 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb.. Zdôraznil, že naďalej trvá na stanovisku, že o jeho žiadosti zo dňa 7. augusta 2013 nebolo poisťovňou doteraz rozhodnuté.

V závere uviedol, že v dobe, keď poisťovňa vydala zamietavé rozhodnutie dňa 14. mája 2014, mal už v civilnom zamestnaní odpracovaných poisťovňou požadovaných 10 rokov, a preto dňa 28. mája 2014 podal o priznanie starobného dôchodku novú žiadosť, ktorú poisťovňa rozhodnutím zo dňa 15. júla 2014 opäť zamietla a opäť odvolaním sa na ustanovenie § 26a a § 142 ods. 4 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb., čím opätovne postupovala v rozpore s rozsudkom krajského súdu zo dňa 18. februára 2014. Vyslovil názor, že dostatočne preukázal, že napadnuté rozhodnutie poisťovne zo dňa 11. mája 2016, č. XXX XXX XXXX X II., o zastavení výplaty starobného dôchodku je v rozpore so zákonom a o jeho žiadosti o starobný dôchodok z 7. augusta 2013 nebolo právoplatne rozhodnuté, považujúc postup poisťovne podaním odvolania za ďalšie prieťahy v konaní, keďže poisťovňa mu starobný dôchodok v minulosti už priznala.

4.

Konanie pred odvolacím súdom

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len Ssp.) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa ust. § 492 ods. 1 zák. č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach

odvolania podaného odporkyňou (ust. § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a ust. § 492 ods. 1 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 1 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (ust. § 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p. a ust. § 492 ods. 1 S.s.p.) a dospel k záveru, že jej odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX-X- II. zo dňa 11. mája 2016 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 2 a § 250q ods. 2 O.s.p. zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporkyne, ako aj konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku navrhovateľa a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne.

Predmetom preskúmvacieho konania súdu v danej veci bolo rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X- II. zo dňa 11. mája 2016, ktorým odporkyňa podľa § 112 ods. 4 a 6 zákona č. 461/2003 Z.z. navrhovateľovi zastavila výplatu jeho starobného dôchodku od 2. júna 2016.

V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

V rámci preskúmvacieho súdneho konania súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd mal v danej veci preukázané, že súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia odporkyne, keď napadnutým rozsudkom preskúmvané rozhodnutie poisťovne zrušil a vec vrátil správne orgánu na ďalšie konanie, v zásade postupoval náležite v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

Z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, odvolací súd zistil, že navrhovateľ žiadosťou zo dňa 7. augusta 2013 požiadal sociálnu poisťovňu o priznanie starobného dôchodku od 1. júna 2005. Odporkyňa o tejto žiadosti navrhovateľa z 07.08.2013 rozhodla rozhodnutím z 04.11.2013, č. XXX XXX XXXX X tak, že jeho žiadosť zamietla z dôvodov, že nespĺňa podmienku doby zamestnania najmenej 10 rokov.

Navrhovateľovi bol priznaný výsluhový dôchodok rozhodnutím č.p.: XXXXXXXXXXXXXXXX/X - VÚSZ/DO 1 zo dňa 14. januára 1999 dňom 1. januára 1999 podľa § 26 zákona č. 114/1998 Z.z.. Služobný pomer navrhovateľ skončil dňa 31. decembra 1998. Na vznik nároku na výsluhový dôchodok a pre jeho výšku bola navrhovateľovi zhodnotená doba výkonu základnej vojenskej služby od 22.07.1957 do 21.07.1959 v I. kategórii funkcií, ďalšia služba od 22.07.1959 do 14.07.1963 v I. kategórii funkcií, doba služobného pomeru od 15.07.1963 do 31.12.1964 v I. kategórii funkcií, od 01.01.1965 do 24.08.1965 v II. kategórii funkcií, od 25.08.1965 do 10.08.1972 v I. kategórii funkcií, od 11.08.1972 do 27.12.1992 v II. kategórii funkcií a od 28.12.1992 do 31.12.1998 v I. kategórii funkcií.

Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. 24Sd/292/2013-37 z 18.02.2014 bolo zrušené rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie, č. XXX XXX XXXX X z 14.11.2013 a odporkyňa o žiadosti navrhovateľa z 07.08.2013 opätovne rozhodla rozhodnutím zo dňa 14.05.2014 tak, že žiadosť navrhovateľa opätovne zamietla z dôvodu, že nespĺňa podmienku civilného zamestnania najmenej 10 rokov podľa § 26a zákona č. 100/1988 Zb..

Navrhovateľ dňa 28. mája 2014 na sociálnu poisťovňu podal novú žiadosť o priznanie starobného dôchodku od 1. januára 2014. Odporkyňa rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X z 15.07.2014 zamietla žiadosť navrhovateľa z 28. mája 2014 o priznanie starobného dôchodku. Sociálna poisťovňa, ústredie, navrhovateľovi ďalším rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X z 13.08.2014 priznala starobný dôchodok a súčasne zrušila svoje rozhodnutie 15.07.2014 a následnými zmenovými rozhodnutiami z 10.10.2014 a 02.12.2014 podľa § 273 ods. 5, § 293aa ods. 1 a § 82 zákona č. 461/2003 Z.z. od 1. januára 2014 navrhovateľovi priznala starobný dôchodok v sume 183,30 eur.

Na základe odvolania navrhovateľa Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 24Sd 296/2014- 64 z 20. januára 2015 rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X z 13.08.2014 v spojení so zmenovými rozhodnutiami z 10.10.2014 a 02.12.2014 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a § 250l ods. 2 O.s.p. a 250q ods. 2 O.s.p. zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v odôvodnení uvedeného rozsudku konštatoval, že skutkové okolnosti daného prípadu potvrdili, že navrhovateľ splnil podmienky nároku na starobný dôchodok podľa piatej časti zákona č. 100/1988 Zb. dňom 17.03.1995 a nárok na starobný dôchodok podľa § 132 ods. 1 písm. a/ a § 133 ods. 1 tohto zákona nesporne vznikol už ku dňu 17.03.1995 a zostal zachovaný podľa § 175 zákona č. 100/1988 Zb. v spojení s § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z., na ktorej skutočnosti nič nemení okolnosť, že naposledy žiadosťou zo dňa 28.05.2014 požiadal o jeho priznanie od 01.01.2014. Poukazom na § 114 ods. 1, 2 a § 142 ods. 4 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb. krajský súd dospel k záveru, že na rozhodnutie o nároku navrhovateľa na starobný dôchodok podľa zákona č. 100/1988 Zb. v spojení s § 259 ods. 1 a § 274 zákona č. 461/2003 Z.z. je daná právomoc príslušného Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia, a preto krajský súd napadnuté rozhodnutie odporkyne z 13.08.2014 v spojení so zmenovými rozhodnutiami z 10.10.2014 a 02.12.2014 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu podal odvolanie navrhovateľ. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. ISo 38/2015 zo 17. februára 2016 odvolanie navrhovateľa odmietol z dôvodu, že odvolanie je podané neoprávnenou osobou, pretože ak krajský súd ako súd prvého stupňa rozsudkom zrušil rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, opravnému prostriedku navrhovateľa bolo vyhovené v celom rozsahu. Sociálna poisťovňa listom č. XXX XXX XXXXX zo 14. apríla 2015 postúpila žiadosť navrhovateľa z 28. mája 2014 o priznanie starobného dôchodku Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia z dôvodu, že nie je príslušná na priznanie starobného dôchodku navrhovateľa, ale príslušným je orgán uvedený v § 142 ods. 4 zákona č. 100/1988 Zb. v znení zákona č. 308/1991 Zb..

Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia rozhodnutím č. VÚSZ - XXXXXXXXXXXXXXXX/XXXX z 27. mája 2016 rozhodol tak, že podľa § 30 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v spojení s § 103 zákona č. 114/1998 Z.z. konanie zastavil, pretože VÚSZ nie je príslušným orgánom na konanie o starobnom dôchodku navrhovateľa a vec nemožno postúpiť príslušnému orgánu.

Odporkyňa preskúmaným rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X II. z 11.05.2016 podľa § 112 ods. 4

a 6 zákona č. 461/2003 Z.z. navrhovateľovi od 2. júna 2016 zastavila výplatu jeho starobného dôchodku. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia odporkyňa konštatovala, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. 24Sd 296/2014-64 z 20. januára 2015 bolo zrušené jej rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X z 13. augusta 2014 v spojení so zmenovými rozhodnutiami z 10.10.2014 a 02.12.2014 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Sociálna poisťovňa v intenciách názoru krajského súdu listom postúpila žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok na rozhodnutie príslušnému orgánu v zmysle § 142 ods. 4 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb., a to Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia, keď podľa názoru súdu na rozhodnutie o nároku navrhovateľa na starobný dôchodok je daná právomoc príslušného Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia. Odporkyňa ustálila názor, že keďže nemala právomoc o nároku navrhovateľa na starobný dôchodok rozhodnúť, bolo potrebné ďalšiu výplatu starobného dôchodku navrhovateľa zastaviť v zmysle § 112 ods. 4 a 6 zákona č. 461/2003 Z.z..

Skutkové okolnosti aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa potvrdzujú, že doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté v merite veci o nároku navrhovateľa na priznanie starobného dôchodku uplatneného žiadosťami z 7. augusta 2013 a z 28. mája 2014.

Z postupu Sociálnej poisťovni, ústredie - odporkyne, ako aj z postupu Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia je nepochybné, že popierajú svoju právomoc na rozhodnutie v danej veci o nároku navrhovateľa na starobný dôchodok, napriek tomu, že zákonodarca v zákone č. 461/2003 Z.z., ako aj v zákone č. 328/2002 Z.z. tak Sociálnej poisťovni, ústredie, ako aj Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia, zveruje pôsobnosť vykonávať verejnú správu v oblasti sociálnych vecí, či už vo forme sociálneho poistenia ako aj sociálneho zabezpečenia.

Ústava Slovenskej republiky v rámci základných práv a slobôd medzi sociálne práva zaraďuje aj právo občana na primerané hmotné zabezpečenie v starobe. Z hľadiska sociálnych práv a ich ústavných garancií v rozsahu príslušnej zákonnej úpravy hmotné zabezpečenie občana v starobe zahŕňa predovšetkým jeho zabezpečenie formou dávok dôchodkového zabezpečenia, a to najmä starobný dôchodok, pomerný starobný dôchodok, dôchodok za výsluhu rokov. Ústava Slovenskej republiky právo hmotného zabezpečenia v starobe garantuje všetkým občanom Slovenskej republiky, čo neznamená však vylúčenie iných ako štátnych občanov Slovenskej republiky z takéhoto hmotného zabezpečenia, akákoľvek diskriminácia je ústavne neprípustná.

Podľa čl. 12 ods. 1, 2 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremľateľné a nezrušiteľné. Základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 39 ods. 1, 3 ústavy občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa. Podrobnosti o právach podľa odsekov 1 a 2 ustanoví zákon.

Vzhľadom k tomu, že Ústava Slovenskej republiky zaručuje všetkým jej občanom primerané hmotné zabezpečenie v starobe, nie je možné v danej veci považovať postup orgánov verejnej správy s rozhodovacou právomocou na úseku sociálneho zabezpečenia občanov v starobe za ústavne konformný, ak popierajú svoju kompetenciu na rozhodnutie o uplatnenom nároku žiadateľa o starobný dôchodok bez toho, aby vyvinuli úsilie na vyriešenie kompetenčného sporu.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 412 ods. 1, 3 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj S.s.p.) žalobca sa môže žalobou domáhať rozhodnutia kladného kompetenčného konfliktu alebo záporného kompetenčného konfliktu spojeného s prebiehajúcim alebo ešte nezačatým administratívnym konaním medzi a) orgánmi verejnej správy navzájom, a to vrátane ústredných orgánov štátnej správy, alebo b) orgánom verejnej správy a iným od súdu odlišným subjektom (ďalej len "iný subjekt").

Záporný kompetenčný konflikt je spor, v ktorom viaceré orgány verejnej správy súčasne popierajú svoju pôsobnosť tak, že žiadny z nich nechce vykonať v tej istej veci administratívne konanie, alebo spor medzi orgánom verejnej správy, ktorý nechce vykonať vo veci administratívne konanie, a iným subjektom, ktorý svoju príslušnosť upraviť rovnakú vec vlastným postupom popiera.

Podľa § 413 ods. 1, 2 Správneho súdneho poriadku účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný; tým nie je dotknuté ustanovenie § 46.

Účastníkom konania je aj účastník toho konania, v ktorom došlo ku vzniku kompetenčného konfliktu, ak nie je žalobcom podľa § 414 písm. c/.

Podľa § 414 písm. a/, b/, c/ Správneho súdneho poriadku žalobcom je

a) orgán verejnej správy, ktorý pri kladnom kompetenčnom konflikte tvrdí, že mu vo veci patrí pôsobnosť, a popiera pôsobnosť iného orgánu verejnej správy, ktorý vo veci vykonáva administratívne konanie, alebo pôsobnosť iného vo veci konajúceho subjektu,

b) orgán verejnej správy, ktorý pri zápornom kompetenčnom konflikte popiera vo veci svoju pôsobnosť a tvrdí, že pôsobnosť vykonať administratívne konanie patrí inému orgánu verejnej správy, alebo, že vo veci má konať iný subjekt,

c) účastník toho konania, v ktorom sa otázka pôsobnosti stala spornou.

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy a skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu nie je možné považovať za zákonný postup odporkyne, keď preskúmaným rozhodnutím zastavila navrhovateľovi výplatu starobného dôchodku, bez skúmania splnenia zákonných podmienok rozhodnutia o žiadostiach navrhovateľa, ktorými si uplatňoval svoj nárok na priznanie starobného dôchodku. Pokiaľ v danom prípade vyvstal záporný kompetenčný spor medzi Sociálnou poisťovňou - ústredie a Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia vo veci administratívneho konania a rozhodovania o žiadostiach navrhovateľa, bolo povinnosťou odporkyne pred vydaním napadnutého rozhodnutia podať žalobu v súlade s §§ 412 a nasl. Správneho súdneho poriadku na správny súd na rozhodnutie o pôsobnosti príslušného orgánu verejnej správy vykonať administratívne konanie vo veci žiadostí navrhovateľa na priznanie starobného dôchodku.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti odvolacích dôvodov odporkyne proti rozsudku súdu prvého stupňa. Pokiaľ krajský súd napadnutým rozsudkom preskúmané rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie, odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu aj keď z iných dôvodov podľa § 492 ods. 1, 2 S.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 492 ods. 1, 2 S.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. a v spojení s ust. § 250l ods. 2, s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 224 ods. 1 O.s.p.. Účastníkom náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože navrhovateľ napriek úspechu v konaní si náhradu týchto trov neuplatnil a ani žiadne trovy mu v tomto konaní nevznikli a odporkyňa zákonodarca náhradu trov konania v zásade nepriznáva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

